

ΑΥΤΟΓΥΣΤΟΓ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Φλόξ ισχυρά, άόρατος, αναδιδομένη από το στέμματος, ανήρχετο ανεπαίσθητως ως άρωμα μεθύσκων τὸ πνεῦμα τῆς νέας βασιλείας.

— Ίδού, εἶπε, τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν φιλοδοξῶν ὀνείρων παντὸς θνητοῦ. Ἐν στέμμα! Φραγκίσκη Ὡβινιέ, σύζυγε τοῦ Σκαρρών, σύ, πρὸς ἣν ἡμέραν τινα προεῖπον ὅτι θὰ γείνης βασιλίς, ἰδού, ὅτι στέφεσαι νῦν, διότι ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν!

»Ω! ἐπανάλαβε με φωνὴν ταπεινοτέραν, ὁ Θεὸς ἔπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ ὅ,τι ὑπὲρ οὐδενὸς ἄλλου ἐπὶ τῆς γῆς πλάσματος. Ὁ Θεὸς ἐγένετο συνένοχός μου καὶ ἠύδοκῃσε νὰ μεριμνήσῃ, ὅπως σώσῃ τὴν ἐλκεϊνὴν μου ματαιοδοξίαν. Ὁ Θεὸς με ὠδήγησε ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνεδρῶν, ἐπληξέ με διὰ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ τὸν μάλλον ἀμείλικτον τῶν ἐχθρῶν μου. Ὁ Θεὸς με ὑπερεπλήρωσεν εὐεργεσιῶν! Χάρις εἰς αὐτὸν δύναμαι νὰ ἐγείρω σήμερον τὸ βλέμμα χωρὶς νὰ ἐρυθριάσω καὶ βλέπω ζῶντα ἐν ὅλῃ τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, τῆς εὐνοίας, τῆς καλλονῆς, ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἴσως χθὲς θὰ ἤμουν ἀρκετὰ ἀνανδρὸς, ὥστε νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ, ἀρκετὰ ταπεινὴ, ὥστε νὰ τὸν ἀφήσω ν' ἀπολεσθῇ, ἐκ φόβου μήπως ἐνοχοποιηθῶ εἰς τὴν Σὴν ἀγαθότητα, Θεέ μου, θὰ ἐπιστρέψω πρὸς Σὲ ἄσπιλος ἀπὸ παντὸς ἐγκλήματος καὶ θὰ διηρχόμην τὸν βίον ἀγνὴ ἀπὸ πάσης κηλίδος, θὰ ἐγενόμην πανίσχυρος καὶ θὰ ἔλεγον: Δι' ἐμὲ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία!

»Αὐτὰ ἔπραξες, Θεέ μου, δι' ἐμέ. Καὶ τώρα τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ὑπὲρ Σοῦ;

»Σύζυγος βασιλέως, ὅστις οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ διαγνώσῃ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου, θὰ τολμήσω νὰ καθισθῶ ἐπὶ τοῦ θρόνου ὅπου ἐκάθισεν ἡ ἀγία, ἡ ἄσπιλος Μαρία Θηρεσία; ... Ἀγέρωχος ἐπὶ τῇ ἀτιμωρησίᾳ, θριαμβεύουσα, ὑποκρίτρια θὰ φέρω ὡς προῖκα ἀναισχύντως εἰς τὴν οἰκογένειαν ταύτην τῶν βασιλέων τὴν ἀτίμωσίν μου, ἣν ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀποκαλυφθῇ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, διότι ἐπιφυλάσσεται ἰσως νὰ τὴν τιμωρήσῃ βραδύτερον; Ἐλευθέρᾳ καὶ γαλήνιῳ, χάρις εἰς τὴν ἐπιεικείαν Του, θ' ἀρχίσω ἐκ νέου τὸν βίον τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἐλέγχου; Ὁχι! ὡς πράξω καὶ ἐγὼ κατὰ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα νὰ κατέχῃ πάντα τ' ἀγαθὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

»Ἀς ἴδωμεν τί πρέπει νὰ τηρήσω καὶ τί πρέπει νὰ παραχωρήσω, ἀφοῦ ὁ Ὑψίστος μοὶ ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν.

»Λοιπὸν, θέλω νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀσπάζωμαι τὸν υἱόν μου, νὰ ἔχω ἐν μυστικὸν ἀνῆκον εἰς ἐμέ καὶ μόνον νὰ συγκινῶμαι βλέπουσα τὸν νέον ἐκεῖνον νὰ τὸν βοηθήσω, νὰ τὸν προστατεύσω, νὰ τὸν

πλουτίσω, νὰ τὸν κάμω ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς ἰσχύος καὶ τῆς εὐδαιμονίας! ... Θέλω νὰ με ἀγαπᾷ, ὅπως ἡγάπα τὴν μητέρα του. Θέλω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ ὑπολήπτωμαι καὶ νὰ θαυμάζω τὸν ἐαυτόν μου κατὰ πᾶσαν ὥραν, κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐν παντὶ πράγματι, νὰ εὐχαριστῶμαι βλέπουσα τὴν μορφήν μου ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ν' ἀναλύω πᾶσαν λεπτομέρειάν τῆς ψυχῆς μου. Αἱ εὐχαὶ αὗται εἶνε ἀντάξιαί τῆς γυναικός, ἣν ὁ Θεὸς ἠύλογησεν εἶνε ὡραῖος κληρὸς καὶ με ἀρκεῖ νῦν ὡς ἀποδώσωμεν τὸ ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Θεόν».

Ἡ μαρκησία με τὸ ὄμμα ἀπαστραπτόν ἐκ τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐμπνεύσεως, προέβη κατὰ τρία βήματα πρὸς τὸ στέμμα, ὅπερ ἀνεπαύετο ἀκτινοβόλον ἐπὶ τοῦ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἐπιστρώματος τῆς τραπέζης.

Ἀνύψωσε βραδέως ἀμφοτέρους τὰς τρεμύσας χεῖρας καὶ γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ Ἐσταυρωμένου:

— Θεε αἰώνιε, Θεε ἀγαθέ, Θεε τῶν βασιλέων, εἶπε, δέχθητι τὴν προσφορὰν τοῦ εὐγενεστάτου καὶ τιμαλφεστάτου τῶν δώρων, ἐξ ὧν ἀνθρώπινον πλάσμα δύναται νὰ σοῦ προσφέρῃ. Ἀφιερῶ εἰς σὲ τὸ στέμμα τοῦτο καὶ σὲ ἱκετεύω νὰ τὸ δεχθῇς, διότι ὑπῆρξες δι' ἐμὲ πολὺ μεγαλόδωρος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δέομαί Σου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς μεγάλης ταύτης δόξης νὰ μοὶ παράσχῃς τὸ ἔλεός σου ἐν οὐρανοῖς.

Καὶ ἀπέθηκε τὸ στέμμα ἐπὶ τοῦ κρανίου τοῦ γεγλυμμένου παρὰ πόδας τοῦ σταυροῦ τοῦ σωτῆρος, δακρυρροῦσα δὲ ἐβυθίσθη εἰς ἄφωνον καὶ παρήγορον προσευχὴν.

Ὁ βασιλεὺς ἐλθὼν μετὰ τινων αὐλικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἀνέμενεν εὐσεβάστως, ὥς ὅτου ἡ μαρκησία περατώσῃ τὴν προσευχὴν.

Τὸ βλέμμα του ἐν τούτοις ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ στέμματος. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ νέα βασίλισσα νῆχαρίσκει τὸν Θεόν, διότι τὴν ἀνύψωσεν ἐπὶ τοσοῦτον καὶ αἱ εὐχαριστικαὶ τῆς ἐφάνησαν αὐτῷ ὅπως οὖν πρόωροι.

— Κυρία, εἶπε, διὰ φωνῆς ἀβεβαίου, τὰ στέμματα δὲν ὑπόκεινται ἄρα γε εἰς φθορὰν καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτεθῶσιν ἐπὶ κρανίου νεκροῦ; Πολὺ κακὸν οἰωνὸν προμηνύετε εἰς τὸν ἐαυτόν σας.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία, τὸ τοιοῦτο ἡδυνάτό τις νὰ εἴπῃ ἂν ἤμην βασίλισσα.

— Καὶ μήπως δὲν εἴσθε; μήπως δὲν εἴσθε ἀξία νὰ εἴσθε;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε εἰμαι σύζυγός σας καὶ τοῦτο εἶνε ἡδὴ τιμὴ ἀρκετὰ μεγάλη δι' ἐμέ. Οὐδέποτε ἔσχον τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐπιθυμήσω καὶ οὐδέποτε θὰ δεχθῶ ἄλλο τι. Τὸ στέμμα τοῦτο οὕτω πῶς τοποθετημένον, Μεγαλειότατε, εἶνε τὸ ἔμβλημα τῆς διὰ παντὸς ἀποθανούσης βασιλικῆς μου ἀξίας. Χορηγῆσατέ μου τὴν χάριν νὰ μὴ γείνῃ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὑπαινιγμός. Ὡρκίσθημι εἰς τὸν Θεόν ὅτι θ' ἀποθάνω μαρκησία Μαιντενῶν, σύζυγος ἀγνωστος καὶ ταπεινὴ

δούλη τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Δὲν ὑπῆρξαμεν ἄρα γε εὐτυχεῖς οὕτω πῶς ζῶντες; Ὁ Θεὸς δὲν ἠύλογησε τὴν ἐνωσίν μας ταύτην; Ἐπαναλαμβάνω τὸν ὅρκον μου, Μεγαλειότατε, εἶπεν ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὸν σύζυγόν μου καὶ ὅτι τὸν βασιλέα ἀγαπῶ.

— Ὡ, ναί! μαρκησία, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς μετὰ χαρᾶς ἐγωῖστικῆς, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, με ἀγαπάτε εἰλικρινῶς, τὸ βλέπω καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

Ἡ μαρκησία προσέκλινεν, ἐνῷ ὁ βασιλεὺς ἠσπάζετο τὴν χεῖρά της, ὁ Θεὸς δὲ γινώσκει ποῖον στεναγμὸν κατέπνιξε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Εἶτα αἰφνης:

— Ἐχω μόνον μίαν ὀχι ἀμοιβήν, ἀλλὰ μίαν χάριν νὰ σὰς ζητήσω, Μεγαλειότατε, εἶπεν.

— Λέγετε, κυρία.

Ὁ κύριος Λουδοά ἦτο ἐχθρὸς μου, ἀλλ' ἀπέθανε διατελὼν εἰς τὴν Ὑμετέραν ὑπηρεσίαν, ἀνκμφιβόλως δὲ ἡ ἀπελπισία, ἣν ἠσθάνθη ἕνεκα τῆς κατὰ τὴν πρωίαν, συμβάσης σκηνῆς συνήργησεν εἰς τὸ φοβερόν του τέλος.

— Λοιπὸν, κυρία;

— Μεγαλειότατε, θὰ ἦτο μέγα, θὰ ἦτο δίκαιον νὰ μὴ ἐπεκταθῇ ἡ ὀργή σας πέραν τοῦ τάφου. Ἐτιμωρήσατε τὸν ἐνοχον, ἀπομένει ὅμως Ὑμῖν ν' ἀνταμείψετε μεγάλας ἐκδουλεύσεις. Ἀνταμείψατε λοιπὸν τὸν πατέρα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀθώου υἱοῦ. Δόσατε εἰς τὸν κύριον Βαρβεζιὲ τὴν κληρονομίαν τοῦ κυρίου Λουδοά διοριστά τε τὸν ὑπουργόν σας!

— Ἐνα ἀνθρωπὸν τὸσον νέον! ..

— Ἐχω τὸ δικαίωμα, Μεγαλειότατε! ..

— Τῷ ὄντι! ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς.

Ὅπως ἐξήσκησα τὸν πατέρα, θὰ ἐξασκήσω καὶ τὸν υἱόν. Ἡ αἵτησίς σας γίνεται δεκτὴ. Κυρία, εἴσθε γένναίᾳ ἐχθρά, πάντες θὰ τὸ ὁμολογήσουν.

— Καὶ τοῦτο προσέτι εἶνε ἐκδίκησις, ἐπιθύρυσεν ἡ μαρκησία ρίπτουσα βλέμμα λαθραῖον ἐπὶ τοῦ ἀπολεσθέντος στέμματος.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

ΕΡΚΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Τέλος]

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν; Μὲ ποῖον δικαίωμα τὴν καταδιώκετε;

Ὁ Σπέρβερ ἠνωρθώθη, καὶ προσηλὼν τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ βαρῶνου.

— Καὶ σεις, εἶπε μετὰ παραδόξου μειδιάματος, με ποῖον δικαίωμα τὴν πιάνετε; ... Διότι ἡ γυναῖκα αὕτη εἶνε ἐκεῖ... τὴν βλέπω εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου... Μὲ ποῖον δικαίωμα ἀνακατεύεσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μας; ... μήπως δὲν γνωρίζετε ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἰδιοκτη-

σία τοῦ Νιδέκ... καὶ ὅτι ἔχομεν πᾶσαν ἐξουσίαν;

Ὁ βαρῶνος ὠχρίασε, καὶ δι' ὑπερηφάνου φωνῆς εἶπε·

— Δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω λογαριασμόν.

— Προσέχετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ, ἐνεργῶ ἐν ὀνόματι τοῦ κυρίου τοῦ Νιδέκ, ἐντὸς τοῦ δικαίου μου καί...

— Τοῦ δικαίου σας; ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος μετὰ πικροῦ μειδιάματος. Μὴ ὀμιλήτε, περὶ τοῦ δικαίου σας! . . . θὰ με ἀναγκάσετε νὰ εἰπῶ τὸ ἰδικόν μου!

— Πέτε το λοιπόν! ἐφώναξεν ὁ γέρον κυνηγός, οὐ ἡ ρίς ἐπορφυροῦτο ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ὅχι· δὲν θὰ σᾶς εἰπῶ τίποτε, καὶ δὲν θὰ εἰσέλθετε!

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε! εἶπεν ὁ Σπέρβερ προχωρῶν πρὸς τὸ σπήλαιον.

Ὁ βαρῶνος ἐξήγαγε τὴν κυνηγετικὴν του μάχαιραν, ἐγὼ δέ, βλέπων τοῦτο, ἠθέλησα νὰ ριφθῶ μετὰξὺ αὐτῶν. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ κύων, ὃν ἐκράτουν διὰ τῆς ἀλύσεως, μοὶ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν διὰ βιαίας κινήσεως, ἥτις μ' ἔρριψε χαμαί. Ἐνόμισα τὸν βαρῶνον χαμένον· ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀγρία κραυγὴ ἠκούσθη ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σπηλαίου· ἐγειρόμενος δέ, εἶδον τὴν γραῖαν ὀρθίαν πλησίον τοῦ πυρός, μὲ ἐσχισμένην τὴν ἐσθῆτα, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω κεκλιμένην, τὴν κόμην κυμαινομένην ἐπὶ τῶν ὤμων. Ὑψυ πρὸς οὐρανὸν τοὺς μακροὺς καὶ σκελετωδεις βραχίονας, καὶ ἐξέπεμπε πενθίμους οὐρλισμούς, ὁμοίους πρὸς τοὺς οὐρλισμούς πεινασμένου λύκου κατὰ τὰς χειμερινὰς νύκτας.

Οὐδέποτε, ἐν τῇ ζωῇ μου, εἰδὼν τι τοσοῦτον φρικῶδες. Ὁ Σπέρβερ, ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, μὲ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀπολιθωμένος. Ὁ κύων αὐτός, ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ ἐκείνῃ ἐμφανίσει, εἶχε σταματήσει ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, ἀλλὰ, κυρτῶν αἰφνης τὸ σῶμα, καὶ ὀρθῶν τὰς τρίχας ἐξ ὀργῆς, ἐπανάλαβε τὸν δρόμον του μετὰ βρυχηθμοῦ ἀνυπομονησίας, ἥτις μοὶ ἐνεποίησε φρίκην. Ἡ ὀπὴ τοῦ σπηλαίου εὐρίσκετο οὐκ ὅτι δέκα πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους, ἀλλως, θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ δι' ἐνὸς καὶ μόνου πηδήματος. Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸν βαρῶνον ριπτόμενον πρὸ τῆς γραίας καὶ φωνάζοντα διὰ σπαραξικαρδίου κραυγῆς:

— Μητέρα μου!

Ὁ κύων ἔκαμε τελευταῖον πῆδημα· ὁ δὲ Σπέρβερ, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἐσκόπευσε διὰ τοῦ πυροβόλου του καὶ ἀφῆκε τὸν κύων νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βαρῶνου.

Πάντα ταῦτα εἶχον γείνη ἐντὸς δευτερολέπτου. Ἡ στενωπὸς ἐφωτίσθη στιγμιαίως, ἡ δὲ μεμακρυσμένη ἡχὼ μετέδιδε τὸν κρότον εἰς τὰ βάθη τῆς. Εἶτα ἡ σιγὴ ἐπῆλθε βαθυτέρα, ὡς τὸ σκότος μετὰ τὴν ἀστραπήν.

Ὅτε ὁ καπνὸς τῆς πυρίτιδος διελύθη εἶδον τὸν Λιβερλὲ κεῖμενον ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ βράχου, τὴν δὲ γραῖαν λιπό-

θυμον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βαρῶνου. Ὁ Σπέρβερ, κάτωχρος, θεωρῶν τὸν κόμητα διὰ βλοσυροῦ βλέμματος, ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν κόπανον τοῦ δικαίου του, συνεσταλμένον ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ἡμικλειστούς ἐκ θυμοῦ.

— Κύριε Βλούδερικ, εἶπε, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ σπήλαιον, ἐφόνευσά τὸν καλλίτερόν μου φίλον διὰ νὰ σώσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα . . . τὴν μητέρα σας! . . . Εὐχαριστήσατε τὸν Θεόν, ὅτι ἡ τύχη τῆς συνδέεται μὲ τοῦ κόμητος . . . Πηγαίνετε τὴν μακρὰ! . . . πολὺ μακρὰ! . . . ἀναγκάσετε τὴν νὰ μὴν ἔλθῃ πλέον ἐδῶ. . . διαφορετικὰ δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τὸν γέρον Σπέρβερ!

Εἶτα, ρίψας θλιβερόν βλέμμα πρὸς τὸν κύων:

— Δυστυχῇ Λιβερλὲ! ἐγόγγυσε, νὰ τί μοὺ ἔμελλε ἐδῶ! . . . Ἐλα, Φρίτζ. . . ἄς πηγαίνωμεν . . . ἄς φεύγωμεν . . . μοὺ φαίνεται ὅτι δὲν ἔμπορῶ νὰ κρατήσω τὸν ἐκυτόν μου.

Κρατήσας δὲ τὸν ἵππον ἐκ τῆς χαίτης ἠθέλησε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου· ἀλλ' αἰφνης κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του, ἀνελύθη εἰς λυγμούς ὡς παιδίον.

ΙΑ'

Ὁ Σπέρβερ ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Λιβερλὲ τετιλυγμένον ἐντὸς τοῦ κινδύνου του. Δὲν τὸν ἠκολούθησα, τὸ κατήκον μ' ἐκράτει παρὰ τῇ γραίᾳ. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐγκαταλείπω τὴν δυστυχῇ ἐκείνην, χωρὶς νὰ μὲ τύπη ἡ συνείδησις.

Ἀφ' ἐτέρου δέ, ἄς τὸ ὁμολογῶ, ἡμην περιέργος νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν παραδόξον ἐκείνην ὑπαρξίν, καί, μόλις ὁ Σπέρβερ ἀνεχώρησεν, ἀνερχίθη ἐν τὸ σπήλαιον.

Ἐπὶ εὐρέος μανδύου, ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος, περιετραμμένου ἐκ μεταξῆς ἐξηπλοῦτο ἡ γραῖα, περιτετυλιγμένη ἐντὸς τῆς πορφύρας ἐσθῆτός της, μὲ τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ μὲ χρυσοῦν βέλος διαπερασμένον ἐν τῇ πολιᾷ κόμῃ της.

Χίλια ἂν ἔζων ἔτη, ἡ εἰκὼν τῆς γραίας δὲν θὰ ἐξηλείφετο τῆς μνήμης μου· ἡ ὥσπερ ἱέρακος ἐκείνη κεφαλὴ, σειομένη ὑπὸ τῶν τελευταίων σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, ὁ ἀπλανὴς ἐκεῖνος καὶ ἀποκρυσταλλωμένος ὀφθαλμός, τὸ ἡμιάνοικτον ἐκεῖνο στόμα, παρίστων ἀπαίσιον θέαμα. Τοιαύτη πρέπει νὰ ἦτο κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ὥραν, ἡ φοβερὰ βασίλισσα Φριδεγόνδη.

Ὁ βαρῶνος, γονυκλινὴς παρ' αὐτῇ, προσεπάθει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐκ πρώτης ὅμως ὥσεως εἶδον, ὅτι οὐδεμίαν ὑπῆρχε πιθανότης σωτηρίας, καὶ μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἔκυψα ἵνα λάβω τὸν βραχιόνά της.

— Μὴν τὴν ἐγγίζετε! ἐφώναξεν ὀργίλως ὁ βαρῶνος, σᾶς τὸ ἀπαγορεύω!

— Εἶμαι ἰατρός, κύριε.

Μὰ προσέβλεψεν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινὰ λεπτά, εἶτα, ἐγειρόμενος:

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπε χαμηλῶς, συγγνώμην!

Ἦτο κάτωχρος, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον.

— Τί σκέπτεσθε; ἐξηκολούθησεν.

— Τετέλεστα! . . . ἀπέθανε!

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ὁ δυστυχῆς, ἐκάθησεν ἐπὶ λίθου καὶ στηρίξας τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρός, ἔμεινε μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές ὡσεὶ παρὰφρων.

Ἐγὼ συνεσπειρώθην παρὰ τῇ ἐστίᾳ, θεωρῶν τὴν φλόγα, ἀνερχομένην πρὸς τὸν θόλον τοῦ σπηλαίου καὶ ρίπτουσαν χαλκὸς λαμπηδόνας ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ προσώπου τῆς γραίας.

Ἐμείναμεν ὥραν ὅλην σιωπηλοί.

— Κύριε, εἶπεν αἰφνης ὁ βαρῶνος ἐγείρων τὴν κεφαλὴν, πάντα ταῦτα μὲ κάμνουν νὰ ἀπωλέσω τὸ λογικόν μου... Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου . . . πρὸ εἰκοσι καὶ ἑξ ἐτῶν ἐνόμιζον ὅτι τὴν γνωρίζω, ἀλλ' ἰδοὺ κόσμος μυστηρίων καὶ φρίκης ἀνοίγεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... Εἰσθε ἰατρός... Εἶδατέ ποτε τοσοῦτον φρικῶδες γεγονός;

— Κύριε, ἀπεκρίθην, ὁ κόμης τοῦ Νιδέκ ὑποφέρει ἐξ ἀσθενείας παρεχούσης παραδόξον ὁμοιότητος χαρακτηῖρα πρὸς τὸν τῆς μητρὸς ὡμῶν. Ἐὰν ἔχετε ἀρκετὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ μοὶ ἀποκαλύψετε τὰ γεγονότα, ὧν ὑπῆρξατε μάρτυς, θὰ σᾶς ἀνακοινώσω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνα, ἅτινα εἶνε γνωστὰ εἰς ἐμέ· διότι φρονῶ, ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ αὕτη δυνατόν νὰ μοὶ παράσχη τὸ μέσον νὰ σώσω τὸν ἀσθενῆ.

— Προθύμως, κύριε.

Καὶ ἀνευ ἀναβολῆς μοὶ διηγήθη, ὅτι ἡ βαρωνίς τοῦ Βλούδερικ, ἀνήκουσα εἰς μίαν τῶν πρώτων τῆς Σαξωνίας οἰκογενειῶν, ἐταξείδευε κατ' ἔτος, τὸ φθινόπωρον, εἰς Ἰταλίαν, συνοδευομένη ὑπὸ γέροντός τινος ὑπηρετοῦ, κατέχοντος ὅλην αὐτῆς τὴν ἐμπιστοσύνην. Ὅτι ὁ γέρον οὗτος, ἐν ὥρᾳ θανάτου, ἐπεθύμησε νὰ ὁμιλήσῃ ἰδιαίτερος εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαίου του κυρίου, καὶ κατὰ τὴν υπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν τῷ ἀπεκάλυψεν, ὅτι τὸ ταξιδίδιον τῆς μητρὸς του εἰς Ἰταλίαν ἦτο πρόφασις διὰ νὰ κάμῃ ἐκδρομὰς εἰς τὸ Μέλαν Δάσος· ἐκδρομὰς, τῶν ὁποίων ὁ ἴδιος ἠγνόει τὴν αἰτίαν, ἀλλ' αἰτίνας εἶχον βεβαίως τι τὸ φρικῶδες, διότι ἡ βαρωνίς ἐπανήρχετο ἐξηντημένη, ρακένδυτος, ἡμιθανής, καὶ εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν ἐβδομαδῶν ἀναπαύσεως, ὅπως ἀναλάβῃ ἐκ τῶν φοβερῶν κόπων τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Ἰδοὺ τί ὁ γέρον ὑπηρετῆς διηγήθη ἀπλῶς εἰς τὸν νεαρὸν βαρῶνον, νομίζων ὅτι ἐκπληροῖ ἱερὸν καθήκον. Ὁ δὲ υἱός, θέλων παντὶ τρόπῳ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐξηκρίβωσεν, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἔτος, τὸ δυσεξήγητον γεγονός, ἀκολουθῶν κρυφίως τὴν μητέρα του μέχρι Βάδεν. Τὴν εἶδεν εἰσδύουσαν εἰς τὰς φάργγας τοῦ Μέλανος Δάσους, καὶ τὴν ἠκολούθησεν, οὕτως εἰπεῖν, βῆμα πρὸς βῆμα. Τὰ ἴχνη, ἅτινα ὁ Σεβάλτ εἶχε πα-

ρατηρήσει εἰς τὸ ὄρος, ἦσαν ἰδικά του.

Ὅτε ὁ βαρῶνος ἐπεράτωσε τὴν ἐκμυστήρευσιν ταύτην, ἐνόμισα καλὸν νὰ τῷ ἀνακοινώσω τὴν παράδοξον ἐπιρροήν, ἣν ἡ ἐμφάνισις τῆς γραΐας ἐξήσκει ἐπὶ τῆς υἱείας τοῦ κόμητος, καὶ πᾶσαν ἄλλην περιπέτειαν τοῦ ἀπακισίου ἐκείνου δράματος.

Ἀμφότεροι ἐξεπλάγην ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἐκ τῆς μυστηριώδους ἑξέως, ἣν τὰ ὄντα ἐκεῖνα ἐξήσκουν ἐπ' ἀλλήλων, χωρὶς νὰ γνωρίζονται, ἐκ τοῦ τραγικοῦ δράματος, ὅπερ παρίσταν ἐν ἀγνοίᾳ των, ἐκ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως, ἣν ἡ γραΐα εἶχε τῶν κρυφωτέρων ἐξόδων τοῦ φρουρίου, μηδέποτε ἰδοῦσα αὐτὸ κατὰ τὸ παρελθόν, ἐκ τῆς ἐσθῆτος, ἣν περιεβάλλετο κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκείνας, ἣν ἡδυνήθη νὰ εὔρη εἰς μυστηριώδη τινὰ κρύπτειν ἀνακαλυφθεῖσαν διὰ μαγνητικῆς τινος διορατικότητος.

Ἀμφότεροι κατελήξαμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πάντα εἶνε μυστηριώδη εἰς τὴν ἡμετέραν ὑπαρξίν, καὶ ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου εἶνε ἴσως τὸ ἐλάχιστον ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκρύπτει, καίτοι μᾶς φαίνεται τὸ σπουδαιότερον πάντων.

Ἡ νύξ, ἐν τούτοις ὑπεχώρει εἰς τὰς πρώτας ἀκτίνες τῆς ἡοῦς. Ἦκούσθη χρεμετισμὸς ἐν τῷ βάθει τῆς φάραγγος· καὶ μετ' ὀλίγον εἶδομεν ἔλκηθρον ὀδηγούμενον ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ βαρῶνος. Ἦτο πλῆρες ἀχύρου καὶ ἐφαπλωμάτων. Ἐθέσαμεν τὴν γραΐαν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἀνέβην ἐπὶ τοῦ ἵππου μου, ὅστις ἐφαίνετο ἀνυπομονῶν νὰ τρέξῃ ἵνα θερμάνῃ τὰς παγωμένας κνήμας του. Συνώδευσα τὸ ἔλκηθρον μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς φάραγγος, ἀπεχαιρέτισα μετὰ συμπαθοῦς οἴκτου τὸν βαρῶνον διευθυνόμενον πρὸς τὸ Κίρσλανδ, καὶ ἐπορεύθην πρὸς τοὺς πύργους τοῦ Νιδέκ.

Περὶ τὴν ἐνάτην ἡμην παρὰ τῇ κομῇσιν Ὀδηλίᾳ καὶ διηγούμενη αὐτῇ τὰ πάντα.

Ἐπισκεψάμενος εἶτα τὸν κόμητα τὸν εὔρον πολὺ καλλίτερα.

Ἦσθάνετο ἀδυναμίαν τινά, φυσικὴν ἄλλως τε μετὰ τὰς φοβεράς κρίσεις ἃς εἶχε διέλθει, ἀλλ' εἶχεν ἤδη συνέλθει· ὁ δὲ πυρετὸς εἶχε παύσει ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἐσπέρας.

Τὰ πάντα ὑπισχνοῦντο ταχεῖαν τὴν ἰακίν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας βλέπων τὸν κόμητα εἰς ἀνάρρωσιν, ἠθέλησα νὰ ἐπανέλθω εἰς Τυβίγγην, ἀλλ' οὗτος μὲ παρεκάλεσε τόσον θερμῶς, ὥστε δὲν ἡδυνήθην ν' ἀνχωρήσω.

Θὰ ἐνθυμούμαι πάντοτε τὸ πρῶτον κυνήγιον κάπρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ παρευρεθῶ μετὰ τοῦ κόμητος, καὶ τῆς ἐπανόδου εἰς τὸ φρούριον μετὰ δωδεκάωρον πορείαν διὰ τῶν χιόνων τοῦ Μέλανος Δάσους. Δειπνήσας, ἀνηρχόμενος εἰς τὸν πύργον μου, ὅτε, ἐνῶ διέβαινον πρὸ τοῦ δωματίου τοῦ Σπέρβερ, εὐθυμοὶ φωναὶ ἐπληξάν τὰ ὠτὰ μου. Ἐστὴν καὶ

εὐχάριστον θέαμα παρουσιάσθη εἰς τὸ βλέμμα μου διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας.

Περὶ τὴν δρυϊνὴν τράπεζαν συνωστίζοντο εἴκοσι μειδιῶσαι φυσιογνομίαι. Δύο σιδηροὶ λαμπτήρες, κρεμάμενοι ἐκ τοῦ θόλου, ἐφώτιζον τὸν φαῖδρον ὅμιλον.

Τὰ ποτήρια συνεκρούοντο.

Ὁ Σπέρβερ, ὕψωνε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, τὸ κύπελλον τοῦ ἄδων τὸ ἄσμα τοῦ Ἀετοῦ τοῦ Μέλανος, ἐνῶ ὁ πορφυρεὺς ἀφρὸς τοῦ Ρεδενσταίν ἔτρεμεν ἐπὶ ἐκάστης τῶν τριχῶν τοῦ μύστακος του.

Βλέπων με διέκοψε τὸ ἄσμα, καὶ τείνων μοι τὴν χεῖρα·

— Σὺ μονάχα ἔλειπες, Φρίτζ, ἀνέκραξεν. Ἀπὸ πολλὴν καιρὸ δὲν ἤμουν εὐτυχισμένος καθὼς ἀπόψε... Καλῶς ὦρισε! Ἐορτάζομε τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ κόμητος καὶ ὁ Κνασβούρστ μᾶς διηγείται ταῖς ἱστορίαις του.

Πάντες ἐστράφησαν· αἱ ἐγκαρδιώτεραι δεξιώσεις μοι ἐπεδαψιλεύθησαν.

Ὁ Σεβάλτ μ' ἐτοποθέτησε παρὰ τῇ Μαρίᾳ Λαγούτ, καὶ πρὶν ἔτι συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μοι προσέφερε παμμέγεθες ποτήριον ἐκ κρυστάλλου τῆς Βοημίας.

Ἡ ἀρχαία αἰθουσα ἀντήχει ἐκ τῶν γελῶτων, ὁ δὲ Σπέρβερ, περιβάλλων τὸν λαιμόν μου διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος καὶ ὕψων σοβαρῶς διὰ τῆς δεξιᾶς τὸ ποτήριον, ἔλεγεν·

— Νά, τὸ παιδί μου!... Αὐτὸς καὶ ἐγώ... ἐγὼ καὶ αὐτό, ἕως ν' ἀποθάνω!... Πίνω εἰς υἱείαν τοῦ ἱατροῦ Φρίτζ!

Πάντες ἐπανέλαβον τὴν πρόποσιν τοῦ Σπέρβερ. Ἐπῆλθεν εἶτα στιγμὴ σιωπῆς... ὅλοι ἔπινον... εἶτα εἰς καὶ μόνος κρότος... πάντα τὰ ποτήρια ἤγγιζον συγχρόνως τὴν τράπεζαν.

— Εὐγε! ἐφώναζεν ὁ Σπέρβερ.

Στραφεὶς δὲ πρὸς με·

— Φρίτζ, εἶπε, ἐπίαμεν εἰς υἱείαν τοῦ κόμητος καὶ τῆς δεσποινίδος Ὀδηλίας... Καὶ σὺ θὰ κάμῃς τὸ ἴδιο!

Ἦναγκάσθην δις νὰ κενώσω τὸ ποτήριον.

Ὁ Σπέρβερ ἐτραγώδει καὶ ἐγέλα συνεχῶς.

Αἰφνης, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καμπούρας τοῦ νάνου·

— Σιωπὴ! εἶπε μὲ βροντώδη φωνήν, ὁ Κνασβούρστ, ὁ ἀρχιεφύλαξ μᾶς θέλει νὰ ὁμιλήσῃ!... Ἡ καμπούρα αὐτή, βλέπετε, εἶνε ἡ ἡχώ τοῦ ἀρχαίου φρουρίου τοῦ Νιδέκ!...

Ὁ δὲ Κνασβούρστ, ἀντὶ νὰ ἐκλάβῃ ἐπὶ κακὸν τὰς λέξεις τοῦ γέροντος φίλου του, τὸν προσέβλεψε τρυφερῶς καὶ εἶπεν·

— Καὶ σὺ, Σπέρβερ, εἶσαι εἰς τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἱπποτῶν, ὧν τὴν ἱστορίαν σοὶ διηγήθην!... Ναί, ἔχεις τὸν βραχίονα, τὸν μύστακα, καὶ τὴν καρδίαν ἀρχαίου reiter!...

— Φθάνει, κόλακα! εἶπε συγκεκινημένος ὁ Σπέρβερ.

Καί, στραφεὶς πρὸς τὸν ὅμιλον·

— Σιωπὴ λοιπόν, κύριοι! ὁ φίλος μᾶς Κνασβούρστ θὰ μᾶς εἰπῇ τὴν ἰδίαν ἱστορίαν, τὴν ὁποία πρὶν μᾶς διηγήθη.

— Καὶ διατὶ ὄχι καμμίαν ἄλλην; ἠρώτησεν ὁ κυφός.

— Καλλίτερα τὴν ἰδίαν.

— Γνωρίζω, ἄλλας ὠραιότερας.

— Κνασβούρστ, εἶπεν ὁ κυνηγός, σοβαρῶς ὕψων τὸν δάκτυλον, ἔχω τοὺς λόγους μου, διὰ νὰ θέλω ν' ἀκούσω τὴν ἰδίαν ἱστορίαν. Πές τὴν μὲ λίγα λόγια ἂν θέλῃς, ἀλλὰ πές τὴν... λέγει πολλὰ πράγματα! Φρίτζ, ἀκούσέ τὴν!

Ὁ Κνασβούρστ, εὐθυμὸς ἤδη ἐκ τῶν γενναίων σπονδῶν, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ δι' ὀξείας φωνῆς ἤρχισεν·

— Λοιπόν! ὁ Βερνάρδος Χερτζώγ, ὁ μέγας χρονογράφος, διηγεῖται ὅτι ὁ ἀρχὼν Οὐγὸς ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα καὶ δύο ἐτῶν, χωρὶς οὐδέποτε ν' ἀποθέσῃ τὸν ὀπλισμὸν του· μόνον ἐδυσκολεύετο ἀναπνεῶν. Ἡμέραν τινά, καλέσας τὸν ἱερέα τοῦ Ὁθῶνα τοῦ Βουρλάχ, τὸν πρωτότοκόν του υἱὸν Οὐγὸν, τὸν δευτερότοκον Βάρτωλον, καὶ τὴν θυγατέρα του Βέρθαρ τὴν Ἐρυθράν, σύζυγον τοῦ Σάξωνος ἱππότη τοῦ Βολδερίκου, εἶπεν αὐτοῖς·

«Ἡ μήτηρ σας, ἡ Λύκαινα, μοι ἐδάνεισε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὄνυχας... καὶ ἔμεινε τὸ αἷμά της μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μου.. Δι' ὧν θ' ἀναγεννᾶται ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, καὶ θὰ κλαίῃ εἰς τὰς χιόνους τοῦ Μέλανος Δάσους!... Καὶ οἱ μὲν θὰ εἰπωσιν: «Εἶνε ὁ ἀνεμὸς, ὅστις συρίζει», οἱ δὲ: «Εἶνε ἡ γλαυῦξ!». Ἀλλὰ θὰ ἦναι τὸ αἷμά σας, τὸ ἰδικόν μου, τὸ αἷμα τῆς Λυκαίνης, ἥτις μὲ ἠνάγκασε νὰ στραγγάλίσω τὴν πρώτην μου σύζυγον, τὴν ἀγαθὴν Ἐδβίγην... Ναί, ἡ Ἐδβίγη ἀπώλετο διὰ τῶν χειρῶν μου... Κατηραμένη ἔστω ἡ Λύκαινα... διότι γέγραπται: «Θὰ τιμωρήσω τὸ ἔγκλημα τοῦ πατρὸς εἰς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, ἕως οὗ δικαιοσύνη γένηται!»

Καὶ ὁ γέρον Οὐγὸς ἀπεβίωσεν.

Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ ἀνεμὸς κλαίει, ἡ γλαυῦξ κακαβίζει· οἱ δὲ διαβάται, πλανηθέντες τὴν νύκτα, ἀγνοοῦσιν ὅτι εἶνε τὸ αἷμα τῆς Λυκαίνης, τὸ ὁποῖον κλαίει.. τὸ ὁποῖον, λέγει ὁ Χερτζώγ, ἀναγεννᾶται καὶ θ' ἀναγεννᾶται, ἀπὸ αἰῶνος εἰς αἰῶνα, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Οὐγὸν, Ἐδβίγη ἡ ξανθή, ἐμφανισθῇ εἰς τὸ Νιδέκ ὑπὸ μορφὴν ἀγγέλου, ἵνα παρηγορῇ καὶ συγχωρῇ...

Ὁ Σπέρβερ, ἐγειρόμενος καὶ λαμβάνων λαμπτήρα, ἐξήτασε τὰς κλειδας τῆς βιβλιοθήκης.

Μοὶ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Διήλθομεν ταχέως τὴν μεγάλην αἶθουσαν, καὶ τὴν αἶθουσαν τῶν ὅπλων, μετ' ὀλίγον δὲ ἡ αἶθουσα τῶν ἀρχείων ἐφάνη εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπεράντου διαδρόμου.

Πᾶς θόρυβος εἶχε παύσει· τὸ φρούριον ἐφαίνετο ἔρημον.

Ἐνίστε, στρέφων τὴν κεφαλὴν, ἔβλεπε τὰς σκιὰς ἀμφοτέρων ἡμῶν, μηχανομένας ἐπ' ἀπειρον καὶ ὀλισθαίνουσας ὡς φαντάσματα ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν παραπετασμάτων.

Ἦμην συγκεκινημένος... ἐφοβούμην!
Ὁ Σπέρθερ ἠνέφξε βιαίως τὴν ἀρχαίαν
δρύνην θύραν, καὶ ὕψων τὸν λαμπτήρα,
ὡχρὸς τὴν ὄψιν, μὲ ἠνωρθωμένην τὴν κό-
μην, εἰσῆλθε πρῶτος.

Τὸν ἠκολούθησα.

Ἀφοῦ ἐφθασε πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Ἐδ-
βίγης, ἥς ἡ πρὸς τὴν νεαρὰν κόμησαν
ὁμοιότης μὲ εἶχεν ἐκπλήξει, κατὰ τὴν
πρώτην εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐπίσκεψίνμου,
ἔστη, καὶ διὰ σοβαροῦ τόνου φωνῆς, μοι
εἶπεν·

— Αὐτὴ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶνε προ-
ωρισμένη νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ νὰ παρηγορῇ
καὶ συγχωρῇ! Καὶ ἐπανήλθεν! Αὐτὴν
τὴν στιγμὴν εἶνε κάτω, πλησίον εἰς τὸν
γέροντα. Κύτταζε, Φρίτζ, τὴν ἀναγνωρί-
σεις; εἶνε ἡ Ὁδηλία!

Εἶτα, στραφείς πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς
δευτέρας συζύγου τοῦ Οὐγού·

— Ἐκείνη, προσέθηκεν, εἶνε Οὐλδὶνα
ἡ Λύκαινα... Ἐκλαίει χίλια ἔτη εἰς τὰς
φάραγγας τοῦ Μελανοῦ Δάσους... καὶ
ἔγεινεν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ δυστυχῆ
μου Λιβερέ!... Ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς οἱ κό-
μητες τοῦ Νιδεκ ἤμποροῦν νὰ κοιμῶνται
ἡσυχά: «Διότι ἔγεινε δικαιοσύνη, καὶ ὁ κα-
λὸς τῆς οἰκογενείας ἄγγελος ἐπανήλθεν!»

ΑΝΤ. Φ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ πρῶτον:

Ἡ ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΠΑΥΛΙΣ

καὶ

ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΠΛΗΡΕΣ ΖΑΧΧΑΡΩΔΟΥΣ ΥΔΑΤΟΣ

Διήγημα André de Bellescombe

ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Διήγημα

Ἦμην πάντοτε θυμῶδες παιδίον· λέ-
γουσιν ὅμως, ὅτι ἐνίοτε ἦμην σχεδὸν φί-
λος, ἔστιν ὅτε καὶ πρῶτος καὶ πλήρης ἀ-
γάπης· ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἀδυνατῶν νὰ
μὲ διοικῇ κατ' οἶκον, μ' ἔστειλεν εἰς τὸ
σχολεῖον· ἀλλ' ἐν τε τῷ οἴκῳ καὶ τῷ σχο-
λεῖῳ ἐξυλιζόμην ἐγὼ μάλλον παντὸς ἄλ-
λου, ὃν εἶδόν ποτε ἢ περὶ οὗ ἤκουσα·
διηνεκῆς μαστίγωσις ἦτο ἡ ζωὴ μου. Τρό-
πον τοῦ ἀνατρέφειν καὶ διορθοῖν καλλί-
τερον τούτου δὲν ἐγίνωσκον, καὶ μέχρι
σήμερον ἐνθυμοῦμαι, πῶς ὁ πατήρ καὶ ὁ
διδάσκαλός μου ἐσυνειθίζον νὰ λέγωσιν,
ὅτι «ἤθελον νὰ διώξωσι ραβδίζοντες τὸν
διάβολον ἀπὸ μέσῃ μου».

Ἡ φράσις αὕτη ἐνεκολάφθη καὶ εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ ἐν συναί-
σθησει περιέφερον αὐτὴν πανταχοῦ· τόσον
δὲ συχνὰ ἤκουον αὐτήν, ὥστε ἀμυδρῶς
πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα,
ὅτι πράγματι κατειχόμεν ὑπὸ τοῦ δια-
βόλου, καὶ ὅτι δικαίως προσεπάθουν νὰ
τὸν ἐκβάλωσιν ἀπ' ἐμοῦ· καὶ κατ' ἀρχὰς
μὲν τοῦτο ἦτο ἀσάφές τι αἰσθημα ἐν ἐμοί·
κατόπιν ὅμως συμβάντα τινὰ κατέστησαν
αὐτὸ σαφέστερον.

Ὁ χρόνος παρήραγετο κατὰ τὸν πα-
λαιὸν τρόπον· ἐξηκολούθουν νὰ φέρωμαι
κακῶς, καὶ νὰ τιμωρῶμαι πάντοτε μὲ τι-
μωρίαν τρομεράν, ἥτις ἄφινε τὸ σῶμά
μου πληγωμένον, καὶ ἀπεσκλήρυνε τὴν
καρδίαν μου εἰς λίθον· ἔδακνον τὴν γλῶσ-
σάν μου εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ μαυρίσῃ καὶ
νὰ πρισθῇ, ἵνα μὴ εἶπω ὅτι μετενόουν
ἐφ' ὃ ἔπρακτον. Ἡ μετάνοια τότε ἦτο
συνώνυμος τῇ δειλίᾳ καὶ καταισχύνῃ. Τέ-
λος δ' ἐγεννήθη ἐν ἐμοί αἰσθημα ὑπερ-
φάνου καρτερίας· ἐσεμνυόμην ἐπὶ τοῖς
παθήμασι, διότι ἀπέβαινον νικητὴς δι' αὐ-
τῶν· οἱ διδάσκαλοι καὶ ἀν' ἐμαστίγουν μέ-
χρι λειποθυμίας, δὲν ἠδύναντο νὰ μὲ δα-
μάσωσιν· ἡ καρτερία μου ἦτο μείζων τῶν
βασανιστηρίων, καὶ ἡ σταθερότης μου
ἀνωτέρα τῆς θελησεώς των. Ναί, ἠναγ-
κάζοντο νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν. Ἐνίκων
αὐτούς· ὁ διάβολος ἠρνεῖτο νὰ ἐξέλθῃ
ἀπ' ἐμοῦ ὑπὸ τοὺς ραβδισμούς των, καὶ
ὡς ἀνήκων εἰς ἐμὲ ἔμενεν ἐν ἐμοί.

Ὅταν ἀναπολῶ τὸν χρόνον ἐκείνον τῆς
παιδικῆς μου ἡλικίας, μοι φαίνεται ὡς
νὰ ἔβλεπον ἀχνῇ ἐκβασίν ἐρήμου γῆς
διασαρούμενην ὑπὸ φλογερῶν ἀνεμοστρο-
βίλων. Παντοσεῖθ πάθη συνετάρασσον τὴν
ψυχὴν μου, διανοητικὴ ἀνησυχία καὶ
τύρβη, πάλη καὶ ταραχὴ καὶ ἀδιάλειπτος
ὀδύνη· αὕτη εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς παιδικῆς
μου ἡλικίας.

Ὀλίγους φίλους εἶχον ἐν τῷ σχολείῳ·
τὰ παιδία μ' ἐφοβούντο φυσικώτατα· καὶ
ἀπειχον πάσης μετ' ἐμοῦ οικειότητος,
ἀφ' οὗ διετέλουν ὑπὸ τοσοῦτον ἰσχυρὰν
κατάκρισιν. Ἀντεξεδικούμην διὰ τοῦτο
καταφερόμενος ἀγρίως κατ' αὐτῶν. Εἰς
μόνος ἐφέρετο φιλικῶς πρὸς ἐμέ, Ἐρβέρ-
τος Φέρραρ ὀνόματι, καὶ οὗτος μόνον
ἀντηγαπᾶτο ὑπ' ἐμοῦ. Ναί, ἀντηγαπᾶτο.
Εὐκόλως δύνασθε νὰ πιστεύσητε, ὅτι παῖς
ἐνθερμος, ὁποῖος ἦμην ἐγὼ, καίτοι ἀκρά-
τητος ἐν τῇ ὀργῇ μου, μεμονωμένος καὶ
ἀποφευγόμενος παρὰ πάντων — ἠδυνά-
μην ν' ἀγαπήσω ὃν τινα δῆποτε ὁμοιον
τῷ Ἐρβέρτῳ! Ἦτο ὁ ἐκλεκτός τοῦ σχο-
λείου· ὁ εὐγενέστατος καὶ ὁ παρὰ πάντων
ἀγαπώμενος, ὑπὸ τε τῶν διδασκάλων καὶ
τῶν μαθητῶν. Ἦτο πρῶτος ἐν πᾶσιν,
εὐφύεστατος, ὡς νεαρός Ἀπόλλων ἐν τῷ
μέσῳ βουκόλων· ὑπέρτατος κατὰ τὴν χά-
ριν καὶ ρώμην ἐν τῇ αὐγῇ τῆς ἡλικίας·
οὐδέποτε εἶδόν τινα τοσοῦτον ἀπηλλαγ-
μένον φιλαυτίας, κεχαριτωμένον, φιλόπο-
νον, φιλόστοργον καὶ δίκαιον, τοσοῦτον
πρῶτον καὶ τοσοῦτον ρωμαλέον.

Ἦμεθα φίλοι — σταθεροί· καὶ στερεοί
φίλοι. Οἱ λοιποὶ παῖδες καὶ οἱ παιδονό-
μοι, καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι συνεβού-
λευον τὸν Ἐρβέρτον νὰ φυλάττηται ἀπ' ἐ-
μοῦ, λέγοντες αὐτῷ, ὅτι κατ' οὐδὲν ἠδυ-
νάμην νὰ τὸν ὠφελήσω, ἀλλὰ μάλιστ' ἠ-
δυνάμην νὰ τὸν βλάψω κατὰ πολλοὺς
τρόπους. Ἀλλ' αὐτὸς ἦτο πιστὸς καὶ εἰς
οὐδένα ἐπέτρεπε νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ. Μί-
α λέξις, ἐν βλέμμα ὁποίου δῆποτε ἄλλου
προστιθέμενον εἰς τὴν ὀργὴν τῆς στιγμῆς
ἠδύνατο νὰ μὲ τρέψῃ εἰς μαινόμενον δαί-
μονα· ἀλλ' ἡ φωνὴ καὶ ὁ τρόπος τοῦ Ἐρ-

βέρτου ἐπράυνον ὁποῖον δῆποτε βαθμὸν
τῆς ἀγανακτήσεώς μου. Ἐν οἷῳ δῆποτε
παροξυσμῷ τῆς ὀργῆς μου — ἔστω καὶ
τῆς μεγίστης πρὸς αὐτόν — ἐφερόμην γα-
λήνιος καὶ οὐδέποτε μοι συνέβη καὶ ἐν τῇ
ἀκμῇ τῆς μανίας μου νὰ μὴ ἐνδῶσω εἰς
τὰς ἐπιπλήξεις του· ὥστε σχεδὸν κατήν-
τησα νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ἀγαθὸν μου ἄγ-
γελον κατὰ τοῦ διαβόλου, ὃν ἡ ράβδος
δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδιώξῃ ἀπ' ἐμοῦ.

Ἡμέραν τινὰ συνέβη ὁ Ἐρβέρτος καὶ
ἐγὼ νὰ περιπατῶμεν ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων
βράχων, παρὰ τὴν θάλασσαν, πλησίον ἐκεῖ
κατοικοῦντες. Ἀληθῶς δ' εἶπεῖν ἡ ἀγρία
ἐκείνη θάλασσα μὲ καθίστα ἠθριωδέστε-
ρον, ἢ ὅσον ἄλλως θὰ ἦμην. Οἱ σκόπελοι
ἐπὶ τῶν ὁποίων ἤμεθα τὴν ἡμέραν ἐκείνην
ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ ἀπορῶγες· εἰς τινα δὲ
μέρη κατήρχοντο ὀλισθηροὶ καὶ ἀπότομοι
εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλαχοῦ δὲ ἦσαν ἀνώ-
μαλοι καὶ τραχεῖς· πανταχοῦ ὅμως ἐπι-
κίνδυνοι. Καὶ αὐτοὶ οἱ σκαφειροσυλλέκται
τοὺς ἔτρεμον, διότι συνέκειντο ἐξ εὐθρύ-
πτου ψαμμολίθου καὶ ἐθράυνοντο ὑπὸ τοὺς
πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὅταν ἀνερριχώμεθα
ἐπὶ τὰ προσιτὰ μέρη, καὶ ἐγινώσκομεν,
ὅτι μεγάλοι ὄγκοι ἐθρύπτοντο καὶ ἀπε-
σπῶντο ὡς σωροὶ ψηφιδίων.

Ὁ Ἐρβέρτος καὶ ἐγὼ ἔστημεν ἐπ' ὀλί-
γον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ὑψηλοτάτου κρη-
μνοῦ, τοῦ καλουμένου «Βράχου τοῦ Ἀ-
γλίνου» βλέποντες κάτω ἐπὶ τὴν θάλασ-
σαν, ἐν ὧρ' ἀπλημυρίδος, ἀφρίζουσιν ἀ-
γρίως περὶ τοὺς βράχους. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε
σφοδρῶς, καίτοι ὁ οὐρανὸς ἦτο σχεδὸν ἀ-
νέφελος· ἐβρυχάτο περὶ τοὺς σκοπέλους
καὶ πληττῶν τὰ κύματα, ἔρριπτεν αὐτὰ
ἀφρώδη κατὰ τῆς βάσεως, ἡ δὲ ὀρμὴ
αὐτῶν κατεκρήμνιζε βροχηδὸν χῶμα καὶ
ἄμμον καθ' ἐκάστην προσβολήν. Ἡ θέα
ὅλης ἐκείνης τῆς ζωῆς καὶ μανίας τῆς
φύσεως ἐξήψε τὸ αἷμά μου καὶ διήγειρε
τὴν φαντασίαν μου εἰς τὸ ἔπακρον. Ἀλ-
λόκοτος ἐπιθυμία κατέλαβέ με· ἠθέλησα
νὰ δράμω κάτω ἐπὶ τῆς κλιτύος τῶν κρη-
μνῶν μέχρι τῆς θαλάσσης, καὶ νὰ λου-
σθῶ εἰς τὰ πέριξ αὐτῶν ἀφρίζοντα κύ-
ματα. Τί ἐξαλλος ἰδέα, ἀλλὰ δὲν ἠδυ-
νήθη νὰ νικήσω τὴν ἐπιθυμίαν μου, καί-
τοι προσεπάθησα, αἰσθανόμενος ἐμαυτὸν
ικανὸν νὰ ἐκτελέσω αὐτήν.

— Ἐρβέρτε, θὰ καταβῶ ἀπὸ τὸν κρη-
μνόν, εἶπον ρίψας χαμαὶ τὸ πιλίκιόν μου.

— Τί ἀνοησία, Παῦλε! εἶπεν ὁ Ἐρ-
βέρτος γελῶν.

Δὲν μ' ἐπίστευσεν, ἐκλαβὼν τὸν λόγον
μου ὡς ἀστεισμόν.

Ὅτε ὅμως εἶδεν, ὅτι δὲν ἡστείζομην
νὰ κάμω τὴν ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ἀν-
τέστη διὰ τοῦ συνήθους αὐτοῦ μελιχίου
τρόπου, ὅπερ μέχρι τοῦδε μὲ κατεδάμα-
ζεν ὡς μαγικὴ τις δύναμις. Μοι εἶπεν,
ὅτι εἰς βέβαιον θάνατον ἔτρεχον, καὶ
μετὰ στοργῆς μὲ παρεκάλεσε ν' ἀπέχω
τοῦ τολμήματος.

Ἡ ἀντίστασις τοῦ μὲ δυσηρέστησε με-
γάλως. Πρώτην δὲ φορὰν ἡ φωνὴ του δὲν
ἐπέδρασεν εἰς τὴν καρδίαν· πρώτην φορὰν
αἱ ἱεσῖαι του προσέβαλον ματαιίως τὴν